

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **GARANTRANS s.r.o.**, se sídlem v Mošnově, Obchodně-podnikatelský areál, budova č.p. 314, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Friedlovou, advokátkou se sídlem v Ostravě-Hrabové, Místecká 329/258, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Ostrava**, se sídlem v Ostravě-Přívoze, nám. Sv. Čecha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2009 č.j. 3261-2/09-140100-21 a č.j. 3189-2/09-140100-21, ve věci dodatečného vyměření cla,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 9.7.2009 č.j. 3261-2/09-140100-21 a č.j. 3189-2/09-140100-21 se pro vady řízení **z r u š u j í** a věci **se v r a c e j í** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 21.280,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zdeňky Friedlové, advokátky se sídlem v Ostravě-Hrabové, Místecká 329/258.

Odůvodnění:

Žalobami podanými v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2009 č.j. 3261-2/09-140100-21 a č.j. 3189-2/09-140100-21, kterými byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu Mošnov ze dne 11.3.2009 č.j. 1333-5/2009-046300-021 a č.j. 1333-4/2009-046300-021, jimiž byla žalobci vyměřena dovozní antidumpingová cla, která vznikla propuštěním zboží podléhajícím dovoznímu clu do volného oběhu.

V podaných žalobách žalobce namítl nezákonnost napadených rozhodnutí a uvedl, že podal dne 20.4.2006 dovozní celní prohlášení na propuštění částí jízdních kol do volného oběhu, na jehož základě bylo dovezené zboží propuštěno do volného oběhu. Žalobce v celním řízení vystupoval v postavení nepřímého zástupce dovozce, jímž byla společnost EXPLORER Group s.r.o. Součástí podkladů, které měl jako zmocněnec povinnost podávat vlastním jménem pro uvedeného dovozce, byl i kód X, který měl být uveden do odstavce X Jednotného správního dokladu (dále jen „JSD“). Žalovaný na základě následné kontroly provedené po propuštění zboží zjistil nesplnění podmínek pro osvobození dovezeného zboží od antidumpingového cla, když dovozce sám nepodal celní prohlášení vlastním jménem nebo toto nebylo podáno v zastoupení přímém. Žalobce sice byl v postavení deklaranta, ale v zastoupení nepřímém, takže mu nepříslušelo uvádět do JSD kód X, který může podle článku 2 Nařízení Komise č. 88/97 EHS o povolování osvobození dovozu některých součástí jízdních kol pocházejících z ČLR od antidumpingového cla uloženého Nařízením Rady (EHS) č. 2474/93 (dále jen nařízení č. 88/97) podat jen dovozce vlastním jménem nebo může být podáno v zastoupení přímém. Podle žalobce se na vzniku situace svým chybným postupem podílel propouštějící Celní úřad Mošnov (dále jen „správní orgán prvního stupně“), když dovezené zboží propustil do volného oběhu i s osvobozením od antidumpingového cla. Žalovaný tento názor žalobce odmítl, neboť správnost a pravost údajů v celním prohlášení je v plné odpovědnosti deklaranta. S tím žalobce nesouhlasí, jelikož podání celního prohlášení je vedeno mimo jiné obecnými zásadami správního podání, kdy správní orgán bez ohledu na znění článku 71 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č.2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen celní kodex), je povinen vždy zjistit alespoň 2 skutečnosti, a to zda podatel je oprávněn k podání celního prohlášení a zda je oprávněn prohlášení podat ve vztahu k článku 64 odst. 2 písm. a) celního kodexu, když zastoupená osoba byla v postavení subjektivního držitele povolení k osvobození od cla a existovala zde překážka pro nepřímé zastoupení. Žalobce dále uvedl, že propouštějící celní úřad byl upozorněn počítačovým systémem (VEDIS), že

dovezené zboží podléhá režimu článku 2 nařízení komise č. 88/97 EHS. Bylo proto jeho chybou, že nevyzval žalobce jako deklaranta, aby se vyjádřil k uvedení kódu A563, který nebyl oprávněn uvádět. Žalovaný se touto námitkou odkazující na článek 71 odst. 2 celního kodexu vůbec nezabýval. Rovněž se nezabýval tvrzením žalobce jak měl propouštějící celní úřad v řízení postupovat. Žalobce již v podaném odvolání poukázal na ust. § čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, kde jsou stanoveny podmínky pro dodatečné nezaúčtování cla, pokud se ukáže, že nedoplatek na cle vznikl chybou celních orgánů a označený dlužník mohl jednat v dobré víře. Podle žalobce podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu byly objektivně splněny, a proto pokládá za nesprávný úřední postup celních orgánů, když odkázaly pouze na rozsah správního dozoru ve smyslu čl. 71 odst. 2 celního kodexu. Dále žalobce namítl procesní nedostatky postupu správních orgánů, a to porušení ust. § 50 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění (dále jen „ZSDP“) a ust. § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, v platném znění (dále jen „celní zákon“). Podle žalobce žalovaný porušil ust. § 127 odst. 2 písm. c) celního zákona, když neprovedl řádně následnou kontrolu po propuštění zboží u deklaranta, ačkoliv správní orgán prvního stupně doměřil antidumpingové clo žalobci z podnětu žalovaného na základě protokolu o následné kontrole. Žalovaný dále porušil ust. § 127 odst. 5 celního zákona, když následnou kontrolu po propuštění zboží žalobci neoznámil a dále také ust. § 127 odst. 10 písm. b), c), d), e) a f) celního zákona, když žalobci odňal oprávnění kontrolované osoby při následné kontrole účinně hájit své zájmy. V neposlední řadě došlo k porušení ust. § 127 odst. 13 a 14 celního zákona, když žalovaný nesepsal s žalobcem protokol o provedení následné kontroly, žalobce nebyl nikdy s obsahem protokolu o následné kontrole seznámen, ani mu nebyl předložen k podpisu. Odkaz na celním úřadem zaslané oznámení o zahájení daňového řízení je irelevantní, když nebyly splněny podmínky pro zákonný zásah do pravomocného rozhodnutí a následnou kontrolu správní orgán prvního stupně neprováděl, takže ve vztahu k žalobci neměl žádný právní titul k zahájení daňového řízení. To, že žalobce nebyl kontrolujícím útvarem žalovaného seznámen s výsledky následné kontroly, způsobuje celkovou nezákonnost postupu žalovaného. Nebyly splněny základní zákonné podmínky pro následnou kontrolu po propuštění zboží podle ust. § 127 celního zákona a byla také porušena zásada součinnosti uvedená v ust. § 2 odst. 2 ZSDP. Podle žalobce tak bylo rozhodováno v rozporu se základními zásadami daňového řízení.

Žalovaný ve vyjádření předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, dále zdůraznil svůj nesouhlas s názorem, že celní úřad měl provést ověření celního prohlášení a odmítl námitku, že projednávající celník byl upozorněn systémem VEDIS, že dovezené zboží podléhá režimu čl. 2 nařízení č. 88/97, jelikož v době rozhodování o propuštění nebylo takové upozornění do tohoto informačního systému zapracováno. Dále žalovaný uvedl, že následná kontrola byla provedena řádně a v souladu s ust. § 127 celního zákona, kde je vymezen okruh osob, u nichž lze tuto kontrolu provádět. Ve smyslu § 127 odst. 2 písm. b) celního zákona tak mohl žalovaný provést následnou kontrolu také u dovozce zboží. Nedošlo tak k porušení ust. § 127 odst. 2 písm. c) celního zákona, neboť žalovaný měl možnost výběru, u koho z vymezeného okruhu osob kontrolu provede. Osobě, u níž kontrola proběhla, vznikla také podle § 127 celního zákona práva a povinnosti, kontrolovaným ovšem nebyl žalobce. Žalovaný tak nemohl porušit ust. § 127 odst. 5 celního zákona neoznámení kontroly žalobci. Stejně tak nemohla být porušena ani žádná další ust.

§ 127 celního zákona. Nezahrnutí žalobce jako deklaranta do prováděné následné kontroly nemohlo způsobit její nezákonnost. Žalobce byl v doměřovacím řízení o jeho zahájení vyrozuměn a měl možnost využít všech svých procesních práv. Protokol z následné kontroly byl jedním z podkladů pro rozhodnutí, se kterým měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k němu jako k důkazu.

Žalobce ve stanovisku k vyjádření žalovaného uvedl, že tento účelově a nesprávně vykládá ustanovení celních předpisů. Správní orgán prvního stupně v okamžiku podání celního prohlášení věděl, vědět měl nebo vědět musel, že celní prohlášení je podáváno v zastoupení nepřímém a že je v něm uveden kód X. Tvzení žalovaného, že sama skutečnost nesplnění podmínek pro osvobození od antidumpingového cla vedla pouze k dodatečnému vyměření antidumpingového cla a nikoliv k nepropuštění zboží či stanovení dodatečných podmínek, podporuje tvzení žalobce, že podmínky ust. čl. 64 odst. 2 písm. a) celního kodexu byly naplněny. Celní úřad při podání a přijetí celního prohlášení byl povinen zkoumat, zda žalobce byl v postavení deklaranta oprávněn k podání celního prohlášení. Namítané skutečnosti Celní úřad Mošnov ani nezkoumal ani neověřoval a odvolací orgán se obsahem odvolání v tomto směru řádně nezabýval. Dále žalobce zdůraznil, že nezahrnutí žalobce do následné kontroly je postupem zcela nezákonným. Žalobce byl osobou, která podávala celní prohlášení a tedy i osobou, která byla adresátem rozhodnutí o propuštění zboží a rozhodnutí o vyměření cla. Podle ust. § 127 odst. 1 celního zákona musí být následná kontrola po propuštění zboží prováděna u toho, kdo učinil právní úkon směřující k vydání rozhodnutí. Pokud se celní orgány domnívají, že údaje v celním prohlášení nejsou správné a úplné, provedou u toho, kdo je provedl (v posuzovaném případě u deklaranta) kontrolu. Žalobce dále zdůraznil, že odpovídajícím způsobem sdělení výše dodatečného cla dlužníkovi v souladu s čl. 221 odst. 1 celního kodexu a v souladu s § 127 celního zákona by byl dodatečný platební výměr jako důsledek obsahu protokolu o následné kontrole po propuštění zboží, která byla provedena u deklaranta – žalobce, byť by i některé její úkony byly provedeny u dovozce. U deklaranta – žalobce však kontrola provedena nebyla. Celní úřad pouze provedl kontrolu správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, které se stalo pravomocným a vykonatelným a které podával žalobce. To však nebyla následná kontrola po propuštění zboží vymezená § 127 odst. 1 celního zákona, ale úkon celního dohledu podle ust. § 48 odst. 2 celního zákona.

Žalovaný ve stanovisku k replice žalobce uvedl nad rámec svého původního vyjádření, že neoprávněné uplatnění nároku na osvobození od cla uvedením kódu A653 nelze přičítat k tíži celnímu úřadu, který údaje celního prohlášení neověřoval. Na daný případ podání celního prohlášení se nevztahuje ust. § čl. 64 odst. 2 písm. a) celního kodexu, neboť nejde o situaci, kdy by z přijetí celního prohlášení vyplývaly pro určitou osobu zvláštní povinnosti. Žalobce byl k podání celního prohlášení legitimován, nepříslušela mu pouze deklarovaná výhoda spočívající v uplatnění osvobození od antidumpingového cla. K námitce nezahrnutí deklaranta do následné kontroly ve smyslu § 127 celního zákona žalovaný uvedl, že ust. § 127 odst. 1 celního zákona nevylučuje, aby byly kontroly prováděny jen u některé z osob, které jsou povinny se kontrole podrobit.

Krajský soud již ve věci rozhodoval rozsudkem ze dne 29.7.2010 č.j. 22Ca 228/2009-47, který však byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem

Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 31.1.2011 č.j. 8Afs 59/2010-85, jenž nabyl právní moci dne 30.3.2011 a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě, vázán závěry NSS vyslovenými ve zrušujícím rozsudku, přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění - dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobách.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalovaný provedl u společnosti EXPLORER Group s.r.o. „v likvidaci“ následnou kontrolu správnosti a pravdivosti údajů uváděných v celním prohlášení, kterou mimo jiné zjistil, že dovozce neprováděl finální montážní operace jízdních kol v souladu s ustanoveními nařízení č. 88/97, ale dovážené zboží osvobozené od antidumpingového cla tato společnost dále prodávala společnosti EXPLORER Trading Co., Ltd. s.r.o., která následně zboží prodávala finálnímu výrobcí jízdních kol společnosti HAWKER Group s.r.o., přičemž ani jedna z posledně uvedených společností není osvobozenou stranou ve smyslu nařízení č. 88/97, když výjimku označenou pod doplňkovým kódem X obdržela s účinností od 24.5.2004 pouze společnost EXPLORER Group s.r.o. Ze smlouvy o prodeji části podniku, která nabyla platnosti 1.6.2005, pak vyplynulo, že společnost EXPLORER Group s.r.o. odprodala výrobu a prodej jízdních kol společnosti HAWKER Group. Žalovaný tak dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro propuštění zboží do daného režimu nebo pro udělení snížené nebo nulové sazby dovozního cla, a proto vznikl celní dluh. Protokol o výsledku následné kontroly byl postoupen Celnímu úřadu Mošnov. Na jeho základě správní orgán prvního stupně oznámil žalobci zahájení řízení ve věci doměření dovozního antidumpingového cla, když správním orgánem prvního stupně byly zjištěny chybné údaje v kolonkách 33 JSD, kde byl uveden doplňkový kód X. Dle úředního záznamu se zástupce žalobce dne 20.3.2009 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a nahlédl do správního spisu. V záznamu o tomto správním úkonu je uvedeno, že k nahlédnutí byly předloženy všechny doklady podle spisového přehledu. Rozhodnutím ze dne 11.3.2009 správní orgán prvního stupně vydal dodatečné platební výměry, jimiž žalobci vyměřil dovozní antidumpingové clo, které vzniklo propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do volného oběhu podle čl. 201 odst. 1 celního kodexu. V záhlaví těchto rozhodnutí správní orgán uvedl, že po ověření údajů uvedených v kolonkách 33 je zřejmé, že při propuštění zboží do celního režimu volného oběhu byl uveden nesprávný údaj v těchto kolonkách, když žalobce jako nepřímý zástupce nebyl osvobozenou stranou, jež by mohla tento kód uplatnit. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, o nichž bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími žalovaného.

Podle ust. § 127 odst. 1 celního zákona celní orgány jsou oprávněny po propuštění zboží do navrženého celního režimu provádět následnou kontrolu, jejímž účelem je přesvědčit se o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, pravosti dokladů k němu předložených nebo připojených a o správnosti vyměřeného cla, daní a poplatků. Při následné kontrole je také ověřována existence a pravost dokladů a pravdivost údajů vztahujících se k dovozním a vývozním operacím,

případně i následným obchodním operacím se zbožím uvedeným v příslušném celním prohlášení.

Podle ust. § 127 odst. 2 celního zákona následná kontrola může být provedena u

- a) tuzemského vývozce nebo tuzemského dovozce,
- b) tuzemského příjemce nebo tuzemského odesilatele zboží,
- c) deklaranta,
- d) přímého zástupce,
- e) dopravce zboží,
- f) osoby, která se přímo či nepřímo zúčastnila některé z operací se zbožím uvedených v odstavci 1,
- g) osoby, která má u sebe doklady a údaje k operacím se zbožím uvedeným v odstavci 1.

Podle čl. 13 celního kodexu mohou celní orgány v souladu s podmínkami stanovenými v platných předpisech provádět veškeré kontroly, které považují za nezbytné pro zajištění řádného používání celních předpisů.

Podle čl. 78 odst. 1 celního kodexu mohou „*po propuštění zboží...celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat*“. Podle odst. 2 cit. ustanovení mohou „*po propuštění zboží...celní orgány kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím s cílem ujistit se o správnosti údajů obsažených v celním prohlášení. Kontrolu lze provést u deklaranta nebo jiné osoby, která se přímo nebo nepřímo obchodně podílí na uvedených operacích, nebo jiné osoby, která má v držení zmíněné doklady a údaje pro obchodní účely. Celní orgány mohou rovněž kontrolovat zboží, pokud ještě může být předloženo*“. Podle odst. 3 pak platí, že „*nasvědčují-li výsledky kontroly celního prohlášení nebo kontroly po propuštění zboží, že předpisy upravující daný celní režim byly použity na základě nesprávných nebo neúplných údajů, přijmou celní orgány v souladu s případnými právními předpisy opatření nezbytná k nápravě, přičemž vezmou v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici*“.

Krajský soud se především zabýval důvodností žalobních námitek poukazujících na porušení jednotlivých ust. § 127 celního zákona správními orgány obou stupňů. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že následná kontrola proběhla toliko u příjemce zboží a její výsledky pak byly podkladem pro zahájení daňového řízení u žalobce jakožto nepřímého zástupce příjemce. Zahájil-li správce daně, se zřetelem k výsledkům následné kontroly provedené u příjemce zboží, s žalobcem daňové řízení, v jehož rámci jej seznámil s podklady pro rozhodnutí a následně mu poskytl možnost se k těmto podkladům vyjádřit, zpochybnit je, příp. učinit návrh na jejich doplnění (jak je zřejmé ze správního spisu), nelze bez dalšího učinit závěr o nepřipustném zkrácení procesních práv žalobce (srov. zrušující rozsudek NSS-str.6 odst. 2). Žalobce v podaných žalobách nespécifikoval, jaká jeho procesní práva byla postupem celních orgánů porušena. Uvedl pouze, že následná kontrola ve smyslu ust. § 127 celního zákona měla být provedena přímo u něj. Tuto námitku shledal krajský soud nedůvodnou, neboť z celního zákona ani jiného celního předpisu nevyplývá, že by výhradním právně

přípustným způsobem opatřování skutkových zjištění, na jejichž základě by bylo následně možno rozhodnout o doměření cla žalobci jakožto nepřímému zástupci příjemce zboží, bylo provedení následné kontroly u žalobce. Na základě uvedeného krajský soud porušení ust. § 127 celního zákona celními orgány ve vztahu k žalobci neshledal.

Dále se krajský soud zabýval žalobní námitkou, směřující proti postupu celního úřadu při podání celního prohlášení, kdy celní úřad musel vědět, že prohlášení je podáváno v zastoupení nepřímém a že je v něm uvedený doplňkový kód X, který může podle nařízení č. 88/97 podat jen dovozce vlastním jménem nebo zástupce přímý. Krajský soud tuto žalobní námitku důvodnou neshledal, když se ztotožnil s názorem žalovaného, že odpovědnost za podané celní prohlášení a jeho náležitosti je vždy na straně deklaranta, a to bez ohledu na formu zastoupení (přímé či nepřímé). Celní orgány jsou vybaveny kontrolními pravomocemi, avšak pouze fakultativně, kdy čl. 68 písm. a) celního kodexu výslovně upravuje, že celní orgány za účelem ověření přijatých celních prohlášení je „mohou“ (nikoliv musí) kontrolovat. Fakultativní forma kontroly pak nemůže představovat přenesení odpovědnosti za správnost přijatého celního prohlášení na celní orgán. Pro případy, kdy dojde k propuštění zboží na základě nesprávně podaného celního prohlášení, jsou pak celní orgány vybaveny jinými kontrolními mechanismy (např. následná kontrola). Tvzení žalobce, že se žalovaný odvolací námitkou nesprávného úředního postupu celního úřadu nezabýval, je neopodstatněná, neboť žalovaný se jí poměrně podrobně věnoval na str. 3-4 napadených rozhodnutí.

V souvislosti s předchozí žalobní námitkou žalobce namítl také nevyužití liberačního ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, i když se jeho aplikace žalobce v podaném odvolání domáhal. Ani tuto žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou. Dle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu *s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.* Výkladem shora citovaného ustanovení celního kodexu se zabýval NSS, a to ve svém rozsudku ze dne 30.7.2008 č.j. 1 Afs 27/2008-97, v němž judikoval, že *k aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu společenství je nutné splnit 3 kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo bylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být povinnou osobou zaplatit clo jednajícím v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pouze jestliže jsou tyto 3 podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno.* V posuzované věci je však na základě obsahu správního spisu zcela nesporné, že nedošlo k naplnění uvedených tří podmínek kumulativně již z toho důvodu, že žalobce není osobou, která by dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se jeho celních prohlášení. Podle čl. 5 odst. 2 celního kodexu zastoupení při jednání s celními orgány může mít formu přímou či nepřímou. Rozdíl mezi nimi spočívá v tom, že v případě přímého zastoupení zástupce jedná jménem a na účet jiné osoby, kdežto v případě

nepřímého zastoupení zástupce jedná vlastním jménem na účet jiné osoby. V posuzované věci však žalobce jednající jako nepřímý zástupce příjemce zboží vlastním jménem uvedl do JSD (odst. 33) doplňkový kód A X, ačkoliv si byl vědom, že není osvobozenou stranou ve smyslu čl. 8 nařízení č. 88/97. U žalobce jakožto subjektu, jehož činností je poskytování zastoupení v celním řízení třetím osobám, lze důvodně předpokládat, že si je vědom všech povinností vyplývajících z platných předpisů týkajících se celního prohlášení. Podmínky liberace ve smyslu ust. § 220 odst. 2 písm.b) celního kodexu tedy primárně nebyly naplněny na straně žalobce.

Žalobní námitku vztahující se k závěrům žalovaného, že následnou kontrolou u příjemce zboží bylo zjištěno nesplnění podmínek pro osvobození zboží od antidumpingového cla, když celní prohlášení bylo podáno žalobcem v zastoupení nepřímém, shledal krajský soud důvodnou. Žalovaný skutečně v napadeném rozhodnutí (str. 2 druhý odstavce odůvodnění) uvedl, že *následnou kontrolou u příjemce zboží bylo zjištěno nesplnění podmínek pro osvobození zboží od antidumpingového cla z důvodu, že zboží nebylo k propuštění do volného oběhu deklarováno osvobozenou stranou nebo jejím jménem a odvolatel v postavení deklaranta nebyl osvobozenou stranou ve smyslu čl. 1 nařízení*. Tento závěr žalovaného přitom neodpovídá obsahu správního spisu, neboť z protokolu o následné kontrole vyplývají zcela jiné skutečnosti, pro které nebylo možno uplatnit osvobození od antidumpingového cla, a to skutečnosti na straně dovozce, spočívající v jeho obchodněprávních vztazích, v nichž porušil podmínky pro uplatnění tohoto osvobození. Skutečnost, že žalobce sám nebyl osvobozenou stranou, je pak zcela odlišným tvrzením, jež nemá ze zjištění učiněnými následnou kontrolou přímou souvislost. Následnou kontrolou u příjemce zboží ani nemohla být taková skutečnost, tj. pochybení žalobce při podání celních prohlášení zjištěna. Pro závěr, že zboží nebylo deklarováno osvobozenou stranou či jejím jménem (tedy závěr o nenaplnění jedné z variantních podmínek osvobození od dovozního antidumpingového cla podle čl. 2 nařízení č. 88/97), nebylo fakticky následné kontroly realizované u příjemce zboží třeba. Se zřetelem k podstatě institutu nepřímého zastoupení (viz výše) je zcela zřejmé, že skutečnost, že zboží nebylo deklarováno osvobozenou stranou či jejím jménem, plynula již ze samotného obsahu celních prohlášení. Následnou kontrolou nemohlo být zjištěno, že není dána podmínka pro osvobození od antidumpingového cla ve smyslu čl. 2 nařízení č. 88/97, takže tato část odůvodnění rozhodnutí žalovaného nemůže obstát a činí rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Napadená rozhodnutí jsou také ve shora vymezeném rozsahu v rozporu s prvostupňovými rozhodnutími, která naopak důvody pro vyměření antidumpingového cla žalobci s následnou kontrolou provedenou u příjemce zboží nijak nespojují.

Na základě shora uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu v obsahu správních spisů (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplacení soudních poplatků v celkové výši 4.000,-Kč a nákladů spojených s právním zastoupením, a to celkem za 6 úkonů právní služby po 2.100,-Kč a 6 krát režijní paušál po 300,-Kč, a to podle ust. § 6, § 7, § 9 odst.1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění. Odměna právní zástupkyně žalobce byla zvýšena v souladu s ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je povinna odvést státu podle zvláštního předpisu, takže celkově činí odměna právní zástupkyně částku 17.280,-Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30-ti dnů (srov. ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 160 odst. 1 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 28. června 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu